

Pågarna på Lunnamöllan

Vallby, Österlen

Lunnamöllan

Everett och 'Sven

Everett och Sven
som
äktenskapsmäklare

Sven Strand ©

Förord

Min barndomsvän Everett dog under mystiska omständigheter blott 23 år gammal.

Vi som brukade kallas pågarna på Lunnamöllan var jag Sven och Everett från Minneapolis. Everett kom hösten 1937 till gården Lunnamöllan, där jag redan bodde sedan drygt ett år tillbaka. Everett blev genom en extraordinär traumatisk upplevelse knäckt och skygg. Han blev min skugga. Han förde mig framför sig som en slags sköld för att skydda sig för dumma eller obetänksamma påhopp. Vi hängde ihop som ler och långhalm under andra världskriget. På landet fanns inget dagis, inget fritis, inga skolskjutsar, inga skolmåltider, inga cykelhjälmor etc. Tillgången på många varor var begränsad och alla gränser var stängda. Vi hade cykel, skidor och sparkstötting, resten av vad vi ville ha fick vi själva göra.

Vi hade en gemensam vision om framtiden. Vi ville ta studenten och skaffa oss en

akademisk examen, så att vi kunde få ett intressant och välbetalt arbete. Dessutom ville vi se världen, något som Everett redan kunde berätta om från USA.

Ödet hade emellertid helt olika framtid för oss i beredskap. Jag hade förmänen att kunna få den önskade utbildningen. Detta ledde till att jag fick arbeta tjugoåtta år som verkställande direktör och/eller styrelseordförande i internationella företag. Därigenom fick jag också se mer av världen än de flesta – mer än åttio länder hann jag med.

Ödet hade helt andra planer för Everett.

Everett och jag var rörande överens om att ”stay in touch” för resten av livet, när han efter kriget återvände till USA. Till min stora besvikelse höll han av någon anledning inte sitt löfte och vi hade ingen kontakt på åtta år. En iskall dag i februari 1954 råkade vi hamna mitt emot varandra på ett tåg från Malmö till Lund. Vi började samtala ivrigt och gladdes båda åt återseendet. Jag bjöd hem honom på kvällen,

men han förklarade, att han hade bokat tid hos en läkare i Malmö för att få den tionde och sista injektionen ur en sats mot håravfall han tidigare fått i Zürich. Vi bokade därför in kommande lördag i stället hemma hos mig.

Nästa morgon fick jag veta, att Everett avlidit av injektionen. Jag blev självfallet både ledsen och nyfiken. När jag började forska närmare hittade jag ett halvdussin pass med Everetts bild men med olika namn och nationalitet. Dessutom en ansevärd summa pengar i utländska valutor – kontanter och på bankkonton. Jag insåg, att här fanns en hund begravnen, men flytt till Göteborg och studier vid Handelshögskolan lämnade ingen tid för närmare efterforskningar då. Lika snålt med tid blev det, efter att jag kommit ut i näringslivet med extremt mycket resor runt om i världen.

Jag har nu ägnat en stor del av min pensionärstillvaro till att dokumentera våra år tillsammans. Vi var mycket försigkomna för vår

ålder och ställde till med en hel del, som lämnade spektakulära avtryck. Jag har också dokumenterat mina efterforskningar om Everetts liv, men det är en annan historia.

Everett och Sven som äktenskapsmäklare

I

"Det är ert fel alltihop."

Drängen Sture på Lunnamöllan hade stannat upp framför Sven och väste nästan fram anklagelsen. Sture var i vanliga fall ingen muntergök precis, men nu var blicken olycksbådande.

"Du ser ut som om du sålt smöret och tappat pengarna", försökte Sven muntra upp stämningen med. Skämtet gick inte alls hem. Sture upprepade: "Det är ert fel alltihop" och lade till "Everetts och ditt."

Sven hade tagit plats under det stora körsbärsträdet framför drängkammaren i östra flygeln. Från sin utgångspunkt hade han sett Sture lufsa omkring som en osalig ande på den kullerstensbelagda gårdsplanen. Sven insåg, att

det var någonting som plågade honom och frågade: "Vad är det som du lastar oss för?"

Sture tittade på Sven och sa med ett sorgset tonfall: "När Ines kom hit som piga efter Ida, så blev det så fint här. Hon var så kärvänlig till mig och vi hade det så fint. Vi blev ju nästan som fästefolk."

"Ja, det observerade vi alla här på Lunnamöllan", inflikade Sven och fortsatte: "Men vad är det du klandrar Everett och mig för?"

"Jo sen ni gjorde det där luktegottet till henne, blev hon som förbytt och tittade inte till mig. Ni måste ha något konstigt i det ni rör ihop inne i fru Perssons förråd. Det var inte bara Ines konstiga sätt utan det kom ju manfolk från långt håll och gjorde sig till för henne. Här kom Harry från Glivarp, Tilly från Borrby, Lille Otto från Blästorps, Viktor från Bondrum, Eme från Ingelstad och många fler. Vad har ni hållt i luktegottet egentligen? Ines gjorde sig till och bar sig åt med alla man-

folken och mig brydde hon sig inte om mer.”

Sven hade lyssnat på Stures utläggning och kommenterade: "Vi har inget konstigt i våra blandningar och det är säkert inte vårt luktegott, som ökat Ines attraktionskraft.”

Sture var normalt ingen verbal bjässe. Sven såg, att han höll på att samla sig för ett nytt inlägg:

"Det är inte bara luktegottet, som ställt till det. Tänk förra sommaren gick Helge och jag i blåställ och gjorde drängasysslor här på Lunnamöllan. Vi vårade och höstade. Nu går Helge i kostym med väst och klockekedja på magen som förste man hos änkan i Hammenhög. Nästa vecka skall de gifta sig och fira med middag på Hammenhögs Gästis. Änkan har beställt Lunnasjölax. Det var den fisk som Everett hittade först. Jag var där och jag såg med egna ögon hur han slängde sig i mossen och drog upp laxen. Änkan har också beställt en ny dubbelsäng hos Jeppssons Möbler till bröllopsnatten. Det passar sig säger hon. Då

blir Helge husbonde med två drängar och ryktare på en fin gård. Då kommer han ihop med fint folk. Han håller på att lära sig jaga, så att han kan vara med och jaga änder med de fina gubbarna i Hammenhög. Han har också kommit med i ett sällskap, som skall gå på ålagille både i Kyl och i Mälarhusen till hösten. Han har anmält sig till något som heter Rotary, men där sitter storbonden Hugo Nilsson i vägen. Han är rädd om sitt hår nu. Nu är det inte fritidsbarberaren Alvar Rickard i Vallby som tar hand om klippningen för 50 öre. Nej, nu är det sockenbarberaren Urban Lundström i Hammenhög, som sköter Helges hår. För 10 kronor gången får Helge håret tvättat, putsat och lagt en gång i veckan. Det är till att kosta på sig.”

Efter denna verbala kraftansträngning tystnade Sture.

Sven: "Vi kan väl bara gratulera Helge och önska honom och hans fru lycka till. Helge hälsade på mina föräldrar för ett par dagar

sedan. Min far sa då till honom, att om han sköter sig lika bra där som han skött sig på Lunnamöllan, så kommer det att gå bra för honom. Om det vill sig väl kan det kanske också bli en arvinge på gården. Helge hade då skrattat och sagt, att frun är i en ålder, som inte utesluter smått.”

Sven återkom till Sture: "Hur kopplar du ihop Helges framgångar med luktegottet?"

Sture svarar: "Helge fick ju sova med fru Perssons nattmössa med er hårsörja i. Det stod inte länge på förrän Helge hade ett tjockt vågigt hår igen. Han blev på hiskligt dåligt humör, när han höll på att bli kal på hjässan. Det blev helt annat ljud i pipan, när håret kom tillbaka med er smörja. En kväll cyklade han till Hammenhög för att gå på biografen i stallet vid Hammenhögs Gästis. I pausen stötte han på en änka från Hammenhög. De kom i sampråk. Efter bion bjöd änkan hem Helge på kaffe. Efter det mötet styrde Helge sin cykel flera kvällar i veckan mot änkans gård i Ham-

menhög. Vid Mikaeli lämnade Helge Lunnamöllan och flyttade till änkan. De förlovade sig också då. Han fick en ny ljusblå Monarkcykel med växel av henne. Hon klädde också upp honom. Hos Folke Olsson i Ö Hoby provade han ut två nya kostymer med väst. Det blev också lut med keps och vegamössa. Han fick ärva hattar efter änkans döde man. De var några nummer för stora och hängde ner över öronen. Han justerade detta med att klippa till några sidor av Ystads Allehanda och stoppa in under svettremmen. Med klockekedjan i västen blev Helge riktigt presentabel också i de finare kretsarna. Romansen slutade alltså med giftermål.”

Sven invänder: "Visst har det hänt Helge mycket positivt och spännande, men jag tycker att du överdriver när du tillskriver oss äran av det. Vad har du i åtanke? Tror du att vi kan göra något för dig? I så fall, vad vill du att vi skall göra?"

Sture tänkte efter: "Ni har något konstigt i

era blandningar. Det ställer till det på olika vis. Ibland blir det bra och ibland blir det inte bra. Kanske skulle ni kunna hjälpa mig att få tillbaka den till mig kärvänliga Ines?”

”Jag tror, att du har en övertro på vår förmåga att hjälpa till i så komplicerade frågor, men jag skall konferera med Everett. Vi får se vad vi kan komma fram till.” svarade Sven.

Everett och mormor Elin hade tillbringat några dagar efter skolavslutningen hos Everetts kusin Erik Mattisson i Eslöv dit transporterade av Glivarps Droska. Everett hade i ett rikssamtal från Eslöv på morgonen meddelat, att han beräknade återkomma till Lunnamöllan vid tiden för eftermiddagskaffet.

Sven hade efter samtalet med Sture börjat få kalla fötter av vad han mer eller mindre lovat Sture. Han kände stort behov av att sammanstråla med Everett i Elins förråd för att dryfta den uppkomna situationen. Därför kände Sven en viss lättnad, när Henning styrde Glivarps Droska in på Lunnamöllans gårds-

plan. Everett och Elin lämnade droskan och den artige Henning var behjälplig med att lossa bagaget.

Everett siktade omedelbart in sig på Sven. Han berättade med andan i halsen, att Erik i Eslöv lärt honom ett nytt spel som hette Monopol. Han beskrev hur trevligt spelet var och han hade bett mormor Elin om pengar för att inhandla ett Monopolspel i affären. Elin var dock gramse på honom av någon anledning, så han fick inget bidrag till något spel. Everett bestämde sig då för att kopiera spelet med spelplan, regler och alla tillbehör. Han var angelägen om att vi skulle provspela med en gång, men Sven meddelade nu att vi hade råkat få ett akut fall på halsen, som krävde omedelbart rådslag i Elins förråd.

Väl på plats redogjorde Sven för samtalet med och det halva löftet till Sture. Everett tittade på Sven och kommenterade: "Du är inte klok. Skall vi som inte ens är tonåringar nu bli äktenskapsmäklare? Vi har ju varken teore-

tiska eller praktiska kunskaper i ämnet. Hur menar du att vi skall lösa detta?

Sven replikerade: "Vi får bredda våra kunskaper genom att närmare studera din morfar Erlands erotiska litteratur. För övrigt har vi ju sett ett och annat, när vi smygtittat på paren nere i Björkhagen."

Sven funderade en stund: "Jag tror, att det är viktigt, att vi kommer igång med en gång, så att Sture märker, att vi håller på att försöka hjälpa honom."

Sven fortsatte: "Den första frågan vi måste ställa oss är om vi på något sätt kan påverka Stures yttre, så att han blir mer attraktiv för Ines?"

"Vet du något om vad Ines gillar?" frågade Everett. "Jag för min del tycker, att hon mest talar om Viktor. Jag har sett honom. Han har tjockt med makassarolja i håret och snorbromsar under näsan. Det verkar som om han vill likna Clark Cable i filmen "Borta med vinden."

Sven funderar: "Vår Herre var nog inte på bästa humör, när han skapade Sture och Ines. Utan att vara elak kan man väl säga, att ingen av dem är särskilt bildskön. Att försöka förvandla Sture till en kopia av Clark Gable är absolut inte att tänka på."

"Lika lite som det går att förvandla Ines till en Vivien Leigh-kopia", byggde Everett på.

Everett: "Jag tror att det är lättast att komma igång genom att plocka ihop en hårolja, så att han får sova med mormors nattmössa. Vi kan ju blanda lite av våra rester och kanske lägga till någon ny doft."

Sagt och gjort pågarna rörde ihop en ny hårolja och samma kväll sov Sture sött i fru Perssons nattmössa med den nya håroljan i håret. Eftersom man inte visste vad som kunde tänkas ge resultat, gällde det att bygga upp och testa ett helt batteri av åtgärder. Om detta var pågarna överens.

"Vi måste lusläsa morfars böcker för att få tips", fastslog Everett.

"Jag har redan förslag till två nästa steg", sa Sven. "Jag har läst att ett kärleksbrev måste till och därefter en blomsteruppvaktning."

"Hur skall det gå till?" undrade Everett "Stures talanger omfattar varken bokstäver eller siffror och därför varken skriv- eller läskonsten."

"Vi får väl snickra ihop ett brev med tips från din morfars böcker", replikerade Sven. Ett brev med följande lydelse sattes på pränt samma kväll:

*Kära fröken Ines på Lunnamöllan
mina blivande barns vackra och kloka
mor.*

*Era outgrundliga ögon säger ja,
låt nu er vackra mun också säga ja.
era blivande barns far*

Brevet försågs med ett 5-öres grönt frimärke med bild av Gustaf V och postades nästa dag. Everett, som tagit på sig att ordna

blomsteruppvaktningen handlade snabbt. Redan nästa dag hade han på hemväg från skolan inhandlat en Hortensia hos Blenda Mårtenssons blomsteraffär i Borrby. På medföljande kort skrev han:

*Kära fröken Ines på Lunnamöllan
Vad kan vara lämpligare än en
Morsdagsblomma till mina blivande barns
mor
Era blivande barns far*

Postmannen hade aldrig tidigare haft något brev till Ines och kanske av nyfikenhet levererade han det personligen till eftermiddagskaffet. Ines sken upp som en sol och efter en stund sa hon: "Det är Viktor. Han säger så granna ord till mig. Viktor är grann och fin."

Pågarna konstaterade att de tre första åtgärderna inte var så lyckade. "Vad gör vi nu för att gå vidare för att hjälpa Sture?" frågade sig Sven. Everett pekade på ett Lyckans hjul,

som Olle i granngården hade lämnat efter sig i vredesmod, när spelkassan blev tom.

"Tror du, att vi skulle kunna använda den pjäsen på något sätt?"

"Det är nog ingen dum idé", tyckte Sven, "där finns ju siffror och färger, så vi kanske kan få dem att spela med."

Pågarna planerade nu ett upplägg, så att Sture och Ines skulle dra hjulet igång. Sven skulle rapportera till Everett om numret, som kom upp och Everett skulle visa på en skylt det namn, som motsvarade det numret. Tyvärr blev det något missförstånd, som gjorde, att det blev till ett fiasko. Det började med att Sture fick veta, att hans tillkommande hette Helge och lika illa blev det när Ines fick veta att hennes tillkommande hette Klara. Både Sture och Ines blev rasande och trodde, att vi ville driva med dem.

"Nu ligger vi illa till", konstaterade Everett efteråt. "Vad gör vi nu?"

Sven hade läst en annons i tidningen

Kvällsstunden om en nyhet, som kallades lyckopendeln ASTRAL. Den såldes med en manual och levererades med snöre och krok att hänga upp den i. ASTRAL beskrevs som ett orakel, som hade kännedom om och kunde informera om allt som framtiden hade i sitt sköte. Sven hade dock noterat, att priset låg en bit över pågarnas investeringsbudget och att pendeln därför inte var nöjlig att förvärva.

"Kan vi inte göra vår egen lyckopendel?" frågade Everett. "Hushållerskan Klara hos Lindgrens har en ASTRAL, så vi kan åka dit och titta på den, om du vill."

Sagt och gjort pågarna cyklade upp till Klara och bad att få titta på hennes lyckopendel. Alltid älskvärd ville Klara först bjuda på saft och nybakad vetekrans. Efter lite kallprat plockade Klara fram ASTRAL och vecklade ut manualen. Hon demonstrerade allt med inlevelse och hon försäkrade, att hon hade haft stor glädje av ASTRAL. Pågarna åkte tillbaka till Lunnamöllan och intog sina platser

i Elins förråd.

"Du Sven, vi kan kanske bygga på den här", sa Everett och visade upp en illa medfaren kastpil i trä, som han hittat i Morfars lådor. "Jag föreslår, att vi tar med oss några hönsfjädrar och cyklar upp till bysmedens son Hugo, han kan nog hjälpa oss."

Tio minuter senare parkerade pågarna sina cyklar utanför smedjan. Hugo stod i porten: "Vad har ni på hjärtat idag?" frågade han. Everett tog fram pilen och hönsfjädrarna och började beskriva ärendet. "En av mina systrar har en sådan ASTRAL-pil, så jag vet vad det rör sig om", avbröt Hugo. "Det skall jag nog kunna greja."

Hugo la pannan i djupa veck: "Jag har ett förslag till er. Har ni kvar Olles kasserade Lyckans hjul? I så fall föreslår jag, att ni hämtar hit det på en gång, så skall jag montera ihop dem till superoraklet ESRELLA."

Pågarna tittade på varandra överraskade över Hugos radikala förslag.. "Vi cyklar ner

till Lunnamöllan och hämtar Olles Lyckans hjul", sa Sven och en kvart senare överlämnades hjulet till Hugo i smedjan. "Jag har mycket göra, men titta in på fredag kväll, så får vi se hur långt jag har kommit."

"Vi har lite nya förutsättningar nu att arbeta med", sa Sven när de cyklade hem till Lunnamöllan. "Denna gång får vi verkligen genomarbeta våra manualer, så att vi inte råkar ut för samma fiasko, som senast med Sture och Ines."

Pågarna kämpade hela veckan för att hitta ett idiotsäkert upplägg, som dessutom gav utrymme för att styra svaret i önskvärd riktning. Fredagskvällen kom och pågarna infann sig hos Hugo i smedjan. Hugo mötte upp och lyfte täckelsen på ESTRELLA. Pågarna trodde inte sina ögon. ESTRELLA var lackerad i läckra färger. En nedfällbar båge av aluminium utgjorde fäste för själva lyckopilen. Av Erlands gamla kastpil hade nu blivit en färggrann och väl balanserad lyckopil.

Hugo hade också tänkt på en enkel fästanordning på cykelns pakethållare och till och med klippt till ett vaxdukshölje, som skydd för otjänligt väder. Hugo fäste ESTRELLA på Everetts pakethållare, eftersom den var störst. Pågarna tackade för hjälpen och så cyklade de hem till Lunnamöllan. '

Nu var den stora frågan, hur de skulle kunna locka Sture och Ines tillbaka efter det senaste fiaskot. Man enades om att man skulle låtsas som ingenting och bara göra folk nyfikna genom att ställa upp apparaten på hörnbordet vid det stora matbordet. Redan vid kvällsmaten började folk undra och fråga vad det var för en märklig apparat. Sven svarade kortfattat att det rörde sig om superoraklet ESTRELLA. Det blev inte så mycket mer sagt om det den kvällen. Nästdag började folk fråga vad man kunde ha för nytta av den och hur den fungerar. Sven erbjöd sig då att tillsammans med Everett demonstrera apparaten efter kvällskaffet.

"I kväll har jag inbjudit alla intresserade till en demonstration av ESTRELLA. Är du beredd?" informerade Sven Everett.

"Är du säker på att Sture och Ines kommer?"

"Nej, men jag tror att de hänger med de andra", svarade Sven. "Det är nog bäst att vi tränar upplägget i eftermiddag."

Allt fungerade perfekt och pågarna såg fram emot kvällens seans. Ryktet om demonstrationen av ESTRELLA hade spritt sig ända upp till Glivarps By. När föreställningen skulle börja hade ett tjugotal personer samlats kring det stora bordet. Pågarnas upplägg, som byggde på att de själva skulle ha initiativet sprack direkt. Alla talade i munnen på varandra och alla hade frågor, som de ville ha svar på. Trots de oordnade formerna blev kvällen ändå lyckad. Både Sture och Ines fick veta, att de var ämnade för varandra och Ines fick dessutom besked om att Viktor, Tilly och de andra friarna var olämpligt sällskap för

henne. Pågarna var nöjda med kvällen och tyckte att Sture och Ines hade närmat sig varandra ett snäpp.

"Nu gäller det att smida, medan järnet är varmt", inledde Everett eftersitsen. "Jag läste i morfars böcker, att noshörningshornpulver skall vara bra för kärlekskranka unga män att ta till, när man vill fånga en kvinna. Jag frågade efter sådant pulver på apoteket i Borrby, men apotekaren tittade så konstigt på mig och sa, att man inte höll denna produkt i lager. Innan jag gick frågade han också, vad jag skulle ett sådant pulver till."

Everett funderade på problemet hela vägen hem till Lunnamöllan. Ett vapen för att hjälpa Sture hade gått förlorat. "Du Sven", sa han senare hemma i Elins förråd: "Jag tänker horn som horn, skulle det inte kunna fungera lika bra med en annan sorts horn?"

"Morfar har ju en hel låda med gamla horn. Det ser ut, som det handlar om horn från tjurar. Här har jag ett horn, där det står Ramses

premierad med första pris i Borrby år 1888. Det låter väl lika bra som en noshörning från Afrika?"

"Javisst, nöden har ingen lag, så vi kan ju pröva. Det är säkert inte giftigt", tyckte Sven.

Everett hämtade ett rivjärn i mormor Elins kökslåda och det stod inte länge på förrän Everett hade ungefär en matsked med tjurhornspulver på bordet framför sig.

"Fy, det luktar apa", menade Sven och höll för näsan. "Du får kanske koka pulvret."

"Kanske det", svarade Everett och samlade pulvret i en bit gasbinda, som råkade vara till hands. Everett försvann in i köket. Efter ett par minuter var han tillbaka.

"Jag hade tur, det stod en kittel med kokhett vatten på mormors vedspis. Jag doppade knytet med pulvret några minuter och sedan var det klart."

"Det luktar faktiskt inte så illa nu", intygade Sven. "Jag kunde aldrig ur boken klura ut, vem som egentligen skulle ha noshör-

ningshornpulvret, så jag tror, att det ä lika bra, att vi ger både Sture och Ines en dos.”

”Har du någon idé om hur vi skall få pulvret i dem?” frågade Sven. ”Vi får ju inte riskera, att andra också får det i sig.”

”Jag har ett förslag. Jag köper en påse med sotare hos Sjöstrands café i Simrishamn i morgon, så preparerar vi två av dem med vårt pulver och erbjuder Sture och Ines.”

”Vad är sotare?” undrade Everett.

”Jo det är en kaka, där man blandar ihop de överblivna kakorna från föregående dag, spetsar med arrak och rullar till bollar som till slut doppas i chokladströssel och säljes i en pappersform, eftersom de blir lite kladd av arraken,.”

”Det låter inte särskilt gott”, sa Everett, ”men vi kan ju pröva.”

Nästa kväll hade Sven lagt upp 10 sotare på glasassietter, varav två var special-preparerade för Sture och Ines. Everett och Sven följde noga, om de kunde spåra någon

tilltagande kärvänlighet hos Sture och Ines. Stämningen runt bordet var god och köpekakan uppskattades av alla, men några särskilda tecken kunde inte spåras hos varken Sture eller Ines.

"Har vi nu slut på all ammunition?" undrade Sven och lade pannan i djupa veck.

"Ja egentligen", sa Everett. "Det enda jag nu har att komma med är ett helt orealistiskt tips."

"Vad handlar det om?" undrade Sven. Det visade sig, att Everett i morfars hylla hade hittat en skrift, som handlade om hur kärlekskranka unga män för så där 500 år sedan betedde sig för att snärja sin kvinna. Ett av tipsen handlade om att mannen skulle ikläda sig en fotsid vit toga, invänta nästa fullmåne och då ge sig ut barfota vid midnatt och vandra runt närmaste kyrka mumlande fraser på latin Pater Noster osv. Pågarna förde över denna idé till nutid på Lunnamöllan. Pågarna föreslog Sture, att ta på sig en lång vit nattskjorta och

vid nästa fullmåne vandra barfota runt flaggstången i trädgården på norra sidan av boningshuset. Sture kunde ju inte memorera latin utan pojkarna föreslog att han skulle mumla "kom Ines" medan han vandrade runt flaggstången.

Sture sparkade bakut direkt och bad pågarna flyga och fara. "Nu har vi bränt allt vårt krut", konstaterade pågarna samstämmigt och vi nådde inte hela vägen fram i vår strävan att hjälpa Sture."

Det gick några dagar, så lyste en fullmåne upp landskapet kring Lunnamöllan. Ett och annat moln täckte emellanåt fullmånen. Någon timme efter midnatt hördes plötsligt hemska vrål kring Lunnamöllan. Everetts mor-
mor och Svens föräldrar hade sovrum mot trädgården. De väcktes av de ihållande och hjärtslitande vrålen. När de öppnade fönstret till trädgården, såg de en varelse i vit klädnad, som for omkring på ett ben utstötande förskräckliga skrik. Molnen, som kom och

gick gjorde, att det tog en stund, innan de kunde identifiera vålnaden som Sture.

Vrålandet hade hörts långa vägar och folk kom till platsen. Först kom den andre drängen och möllaren. Everett och Sven var också snabbt ute i trädgården liksom några från byn. Sture låg på marken och vrålade fortfarande av smärta. Då kom en skepnad i nattsärk runt hörnet. Hon sprang fram till Sture, knäböjde och sa: "Vad är det med dig Sture?" Stures vrålände övergick till ett mer stillsamt gnyende och han sa: "Ines kom, som pågarna sa." Han repeterade samma ord om och om igen.

Pågarna trodde inte sina ögon. Möllaren och den andre drängen lyfte upp Sture och med gemensamma ansträngningar lyckades de baxa honom runt huset och in på gårdsplanen. Svens far såg, att Sture var genomblöt och smutsig samt behövde tillsyn till sin fot. Han ville därför, att de skulle lägga ut en filt på det stora matbordet och placera Sture där. Hela sällskapet följde med in och Ines satt och höll

honom i handen. Sture fortsatte sitt gnyende, men hade samtidigt ett saligt leende anlete. Svens mor kom med husets förbandslåda och inledde med att såptvätta fötterna i ljummet vatten. Det tog en god stund, innan hon hade nått fram till huden under fotsulorna. Hon torkade rent och bad om en pincett. Hon började med att plocka bort ett halvdussin föremål under den vänstra foten. Efter ha tvättat med borsyrelösning täckte hon såren med kompresser och avslutade med att lägga ett förband med gasbinda.

"Jag tog ut sju getinggaddar under foten", sa hon. De har säkert gjort väldigt ont."

Sture bars nu ut till drängkammaren, där han fick på sig en ny nattskjorta. Han somnade sedan med Ines hand i sin. Han fick sedan vila upp sig i flera dagar och Ines såg till att han fick mat och tröst.

Svens far konstaterade att Sture trampat i ett jordgetingbo under sin barfotavandring runt flaggstången och detta förklarade getinggad-

darna i hans fot. Everett och Sven hade svårt att somna den kvällen. "Det är egentligen inte klokt, att Ines kom, som det stod i den där gamla skriften", filosoferade Everett. "Tror du, att våra aktiviteter har haft någon betydelse?"

"Det lär vi aldrig få reda på" svarade Sven, "men vi vet ju i alla fall att de inte varit till skada för dem."

Nästkommande Mikaeli lämnade både Sture och Ines gården för anställningar på en större gård i Brösarpstrakten. Sture och Ines gifte sig senare. Ryktet om pågarnas insats som äktenskapsmäklare spreds i bygden. När ryktet om superoraklet ESTRELLA vandrar i några led blev det ingen måtta på superlativen.

"Det är konstigt", summerade Sven, "trots att vi inte vet ett skvatt om inverkan av våra aktiviteter, tillskrivs vi och kanske i synnerhet ESTRELLA oanade egenskaper, som äktenskapsmäklare."

"Vårt tjurhornspulver tycktes inte ha verkat så bra", summerade Everett, "inte ens på

mormor.

"Vad menar du?" undrade Sven,

"Jo, mormor river en morot varje dag, men den här gången fick hon också en rejäl dos av tjurhornspulvret, som satt kvar i rivjärnet. Hon klagade på att det var grus på moroten. Till råga på allt elände kokade jag också pulvret i hennes tevattnen. Hon tyckte det smakade illa, men det var ju inte så ovanligt i dessa tider med surrogat." "Inte ens dubbel dos gjorde henne mer kärvänlig

Everett och Sven som äktenskapsmäklare

II

Svens far var vice kassör för lokalavdelningen av Riksförbundet Landsbygdens Folk i Salarp och delar av Glivarp. Uppdraget innebar, att vid juletid besöka medlemmarna och inkassera medlemsavgiften för det kommande året. Svens far delegerade uppgiften till Sven som såg till att det blev en trevlig upplevelse. Folket i gårdarna var nästan utan undantag mycket gästfria och ingen ville se någon besökare lämna sin gård utan någon form av förplägnad.

Sven hade nu kört rundan ett par gånger och hade lärt sig vad som vankades på de olika ställena. Förplägnaden var så riklig, att Sven för att kunna utnyttja allt gott hade delat upp aktiviteten på två dagar. När skolan slutade ett par dagar före julafton, tog Sven en dag för att

planera och skriva ut alla medlemskortet. Nästa förmiddag bar det iväg. Sven hade sedan länge en unicabox monterad på pakethållaren och den kom väl till pass nu för att ta hem de presenter, som erbjöds.

Sven hade ätit en mycket lätt frukost och därför satt det bra på första stället med en kavringmörgås med nyrokt ål och äggstanning. Den vänliga husmodern skickade också med en rejäl påse med hemlagad nötknäck. På förmiddagen blev det vidare provsmakning av hemmagjord glögg baserad på saft av svarta vinbär och hyllebär och spetsad med lite olika vätskor och kryddor. Det värmde gott i kylan.

Vid middagstid hade Sven kommit till en gård, där familjen precis satt sig till bords för att äta dagens huvudmål. Sven inbjöds att dela taffeln med familjen och tackade ja direkt, när han såg menyn. Det vankades blodkorv med en blandning av lingonsylt och vispgrädde. Sven hade alltid gillat den maträtten och lät sig väl smaka. Middagen drog ut på tiden, efter-

som Sven fick många frågor om de senaste spektakulära händelserna på Lunnamöllan. Många undrade om Sture fått hjärnsläpp, eftersom han sprang naken runt i trädgården och vrålade mitt i natten. Sven fick korrigera det där ned naken, men i övrigt ville han inte uttala sig om händelsen.

På eftermiddagen fick Sven smaka på småländsk ostkaka med salmbärssylt och vispgrädde, torkade äppelringar, brunkol och skinka, hemmatillverkad ost med hjortronsylt, hemmablandad mumma med Klosterbier från Ystad och Carnegie Porter, risgrynsgröt med varm svagdricka, gårdens egen inlagda sill med ägg på kavring, klenätter med sylt och vispgrädde, kokt grönkål med skinka på en gård där husmor var halländska och en hel del andra välsmakande delikatesser.

Utfrågningarna om de ryktesomsusade händelserna kring Sture och Ines fortsatte. ESTRELLA, som under resans gång tillskri- vits allt mer häpnadsväckande egenskaper,

kom ofta på tapeten. Sven hade fullt sjå att försöka övertyga folk om att ESTRELLAS färdigheter var klart överdrivna. Sven ville varken bekräfta eller dementera om pågarna varit inblandade i de omtalade händelserna på Lunnamöllan den senaste tiden.

Det hann bli mörkt, innan Sven kunde bege sig hem mätt och belåten med unicaboxen fylld med allsköns delikatesser. Efter en god natts sömn var Sven startklar för den andra dagens inkassouppdrag. Den blev åtminstone till en början den första dagen lik. På den första gården fick Sven pröva en kavring-smörgås med koriandergravad lax enligt ett medeltida recept informerade husmor, liksom tillhörande sås. Det blev en spännande start på dagen. Under förmiddagen blev det sedan provsmakning av nylagad brunkål med gårdens hemlagade julkorv, pressylta med rödbetor på en bit bröd, formkakor med vispgrädde och hallonsylt, enbärsdricka med flera delikatesser. Sven fick också ungefär

samma frågor, som tidigare.

Vid middagstid hamnade Sven på en gård, där man som tradition hade att äta bruna bönor med nystekta köttbullar på lille julafton. Sven erbjöds att sitta ner och ta för sig av det goda. Det var en ny kombination för Sven som smakade förträffligt. Sven var nu både mätt och belåten och nöjde sig på eftermiddagen utöver lite provsmakningar med att fylla på unica-boxen.

Nöjd med dagen närmade Sven sig Jeremias gård, som var sist på årets inkassorunda. Här brukade alltid Jeremias mor möta upp i dörren med pengar och en påse pepparkakor, när Sven dök upp. Efter att Sven överlämnat medlemskortet i RLF önskade man varandra God Jul och skildes.

Detta år blev det andra rutiner. Jeremias öppnade själv dörren: "Har Sven tid att komma in och prata en stund?"

Sven blev lite förvånad, men stegade in i det kombinerade köket och matrummet. "Slå

sig ner vid köksbordet, så skall jag hämta lemonad och mandelkubbar", sa Jeremias.

Sven tittade sig om och såg, att flugorna hade placerat många små svarta prickar på gardinerna. Duken på matbordet såg närmast ut som en bildmeny över Jeremias måltider. Jeremias dök upp med förtäringen och lyckades hitta två någorlunda rena glas att dricka ur på diskbänken.

"Det är inte lätt för en man att vara allena på en gård. Så länge mor levde skötte hon innesysslorna med mat, tvätt och städning. Nu, när hon är borta, har jag kvar detta, när jag kommer in efter att ha klarat av sysslorna ute."

"Jag förstår, att det kan vara svårt", inflikade Sven. "Man saknar inte kon förrän båset är tomt är ett vist ordspråk. Har inte Jeremias tänkt på att skaffa kvinnfolk, som till exempel en piga, en hushållerska eller kanske rentav en fru till gården igen?"

"Mor var ju rätt krasslig de sista åren och jag föreslog, att vi skulle städsla en piga", sa

Jeremias, "men mor sa alltid nej. Hon menade, att en sådan skulle bara förvrída huvudet på mig och lura av mig gård och pengar. Men jag skall säga Sven, att jag nu har något i den vägen på gång."

"Det låter spännande", kommenterade Sven, "Vem är den lyckliga?"

"Så långt är jag inte kommen. Sven förstår, att jag efter så många år inte är så van vid att närma mig kvinnor. Jag hade ju fjällor i ungdomen, när vi dansade i Gislövs Stjärna eller Kyls skog, men som jag tidigare nämnt så blev det tvärstopp, när mor blev inblandad. Jag hade tur att få lite hjälp på traven av Mauritz Persson från Glivarp. Han tittade in här en söndag eftermiddag. När han suttit ner här vid bordet en stund, sa han: 'Du Jeremias, du behöver en kvinna i huset, som kan ta hand om innesysslorna.' 'Jag vet', svarade jag, 'men jag är inte riktigt klar över hur jag skall hå till väga.' 'Du kan väl annonsera i tidningen', sa Mauritz. 'Du vet jag är inte så van med papper

och penna och därför har det inte blivit av.', 'Jag skulle ju kunna höra med Beata där hemma, om hon kunde hjälpa dig att formulera en annons. Hon är ju flyhänt med pennan. Hon har ju Handelsboden stängd på söndagar, så om du kommer hem till oss på en kopp kaffe på söndag eftermiddag, kanske hon kan hjälpa dig till rätta,' sa Mauritz.”

Jeremias tackade för erbjudandet och på söndagen tog han på sig söndagskostymen och cyklade upp till Glivarps By. När han kom in hos familjen Persson hade Beata dukat fram ett kaffebord med hembakta kakor. Jeremias lät sig väl smaka.

"Är det så att du är ute i friartagen?", frågade plötsligt Beata sin gäst. Jeremias hajade till, men han svarade, att han i första omgången sökte en hushållerska. Om sedan tycke skulle komma att uppstå, var han öppen även för äktenskap. Ja, han underströk, att det var kanske det han allra mest hoppades på.

"Då är det väl lika bra, att jag tar fram

papper och penna", sa Beata, "så att vi kommer igång."

Stilig och välbeställd medelålders hemmansägare med egen gård i sydöstra Skåne söker Hushållerska snarast möjligt. Den kvinna jag söker skall ha flerårig vana av alla i ett lantushåll förekommande göromål. Erfarenhet från herrskapshushåll värdesättes särskilt. Goda anställningsvillkor utlovas. Om tycke skulle uppstå, är äktenskap inte uteslutet.

*Svar till Hemmansägare i sydöstra Skåne
d.t.k.*

"Jag tyckte, att Beata tog i lite väl mycket. Det där med stilig ville jag ha bort, men Beata menade, att annonsen i denna utformning säkert kom att locka många sökanden."

Beata åtog sig också att ordna så att annonsen kom in i RLF-tidningen och Jordbrukarnas Föreningsblad till att börja med. Jeremias lämnade pengar till annonsen, tackade för sig

och cyklade hem.

Det hela utspelade sig i november månad. Efter några veckor kom några svar hem till Jeremias. Han lusläste breven gång på gång, vändades och läste en gång till. Han kände en stor osäkerhet när det gällde att välja bland de inkomna svaren. Så kom han att tänka på att pågarna på Lunnamöllan hade förmågan att ställa upp med råd i sådana situationer. Nu hade han Sven från Lunnamöllan på besök och nu gällde det att smida medan järnet var varmt.

Jeremias reste sig nu, gick fram till en chiffonjé. Där plockade han ur en låda fram en liten bunt med vad som tycktes vara kuvert. Han log med hela ansiktet och förklarade, att det var de hittills inkomna svaren på hans annons. "Jag ser, att lemonaden är slut. Jag skall hämta mer i källaren", sa Jeremias och gav sig iväg.

Sven tittade närmare på breven och kunde räkna till sju stycken. Han observerade också att tre av kuverten var markerade i vänstra

hörnet med siffror från ett till tre. Sven memorerade också avsändarna på de tre breven speciellt för att de inte lät skånska och alla dessutom var avledda av mansnamn.

Jeremias återkom med två flaskor lemonad från Borrby Bryggeri, fyllde på glaset och sa: "Jag har läst och läst de här brevsvaren, men jag kan inte bestämma mig för vem som skulle kunna passa mig bäst. Nu har jag hört, att ni pågar på Lunnamöllan har en manick, som gör, att ni har lyckats para ihop många."

"Ryktet överdriver", invände Sven.

"Ja, men det är rätt nyligen ni lyckades förvandla en trilskande Ines till en kärvänlig fru till Sture. Skulle Sven vilja ta med sig sin kamrat på Lunnamöllan och tillsammans med den där manicken komma hit på juldagen?"

"Jag har ju inte talat med Everett, men jag tror nog, att det skall vara möjligt", sa Sven som svar på Jeremias invit. Jeremias: "Jag har tänkt ut det så här. Julafton är jag bjuden på lutfisk och risgrynsgröt hos en granne. Jag vill

gärna aväta ett julbord om året, men i år har det inte blivit av. Nu har jag kontaktat Alma Svensson i Glivarp och bett henne komma hit på juldagen och duka upp ett riktigt skånskt julbord. Känner Sven till Alma?"

"Javisst, hon har varit många gånger på Lunnamöllan och ordnat med kalas. Hon brukar göra en jäkligt god karamellpudding", svarade Sven. Jeremias igen: "Juldagen börjar jag med julotta i Bolshögs kyrka. Sedan skall djuren i lagården få sitt. Därefter spänner jag remonten för åkvagnen och ger mig iväg för att hämta Alma och julmaten. Så Sven och hans kamrat är välkomna hit klockan ett. Glöm inte manicken, eftersom jag hoppas att få era råd efter att vi avätit julbordet."

"Som sagt, jag har inte talat med Everett, men Jeremias kan räkna med oss", avrundade Sven.

Sven cyklade hemåt och mötte Everett på gårdsplanen. "Jag har fixat ett skånskt julbord till oss på juldagen", sa Sven. "Det låter bra",

menade Everett och frågade om de närmare omständigheterna kring inbjudan. Sven redogjorde för samtalet med Jeremias och Everett menade, att ”vi har ju hela upplägget sedan förra gången. Då fungerade det kanske inte så bra, men nu gäller det bara för oss hålla kvar initiativet, så skall det nog gå vägen”.

Sven höll med, men det gällde att uppdatera manualen, så att Everett som ESTRELLA fick rätt information att lämna vidare till Jeremias. På kvällen satte sig Sven och kompletterade manualerna och på julaftons förmiddag gick Everett och Sven igenom upplägget. "Förbaskat smart", sa Everett.

Everett och Sven iklädda bästa gåborstkostymer gick tillsammans med några andra från Lunnamöllan till julottan i Vallby kyrka. Prästen Curt Wallin höll i mässan och kyrkan var nästan fullsatt. Efter frukosten gick pågarna än en gång igenom eftermiddagens seans hos Jeremias och allt löpte tillfredsställande. Everett fäste ESTRELLA på sin pakethållare

och med tanke på det hägrande julbordet avstod pågarna från middagen. I god tid gav de sig iväg till Jeremias gård.

Pågarna kom lite tidigt till Jeremias gård. Alma hade lagt en ny och ren julduk på matbordet och börjat sätta fram delikatesserna. Everett, som inte tidigare besökt gården, såg sig nyfiket omkring. Han hittade en stol i hörnet, där han kunde parkera ESTRELLA. Apparaten var fortfarande hopfälld och skyddad av sitt vaxduksfordral.

Trots att Alma till synes hade bråttom gick hon bort till Everett: "Är det med hjälp av den där lilla apparaten, som ni pågar lyckas para ihop så många?" Everett tittade på Alma och sa: "Ryktet om våra bedrifter är överdrivna." "Men", svarade Alma, "jag är väldigt imponerad över att ni lyckades tämja den vilda Ines, så att hon nu lever ett normalt familjeliv med Sture. Ni skötte det väldigt fint."

Jeremias hade nu fått på söndagskostymen

med skjorta och slips och med de tända stearinljusen blev det riktigt jullikt i stugan. Everett hälsade på Jeremias och presenterade sig. Jeremias bad att få manicken demonsturerad för sig och han blev mäktigt imponerad, när Everett med ESTRELLAS röst förklarade superoraklets enastående siarförmåga.

Alma bjöd nu till bords. Först placerade hon hos var och en en tallrik med hennes egen inlagda sill tillsammans med ett ägg och en liten kokt potatis, en bit rökt ål med en sträng äggstanning, en skiva kallrökt lax med pepparrotsgrädde, en klick rödbetssallad och en portion Janssons frestelse. Till detta fanns också åt var och en ett glas mumma samt smör och grovt bröd.

Pågarna hade sparat sig för att så bra som möjligt kunna avnjuta delikatesserna. Det började superbtt med starttallriken. Allt slank ner och var till full belåtenhet. Alma dukade av och föreslog en kort paus, innan nästa tallrik presenterades. Det passade alla bra.

Jeremias började förhöra sig om vad ESTRELLA och pågarna kunde tänkas bistå honom med. Pågarna svarade bara, att vi får avvakta och se. Alma ställde nu fram hos var och en ny tallrik med småvarmt, som hon kallade det. Det var hemlagade prinskorvar och köttbullar, revbensspjäll, hennes egen julkorv, hennes egen leverpastej och leverkorv, hennes egen pressylta, kompletterat med skånsk senap, skivade rödbetor och ättiksgurka samt för dem, som så önskade en klick rödkål. Allt smakade förträffligt och alla tre mätte som prinsar.

Alla kände nu för en paus igen och man gav sig ut på gårdsplanen för att lufta sig. Jeremias var hela tiden uppfylld av den kommande seansen med ESTRELLA och hade många frågor. Tillbaka igen vid matbordet förtalte Alma, att hon nu hade några rätter, som kanske inte alla tyckte om. Därför ville hon förhöra sig först, innan hon preparerade nästa omgång tallrikar. Det var grisfötter och

grisöron, fårfiol, lutfiskpudding med skirat smör och kanske något mer. Jeremias fick in en rågad tallrik med rubb och stubb. Pågarna insåg, att det var några av hans favoriträtter, som han beställt extra. Everett nöjde sig med att prova fårfiolen. Sven försökte sig på en grisfot och en seg skiva av fårfiolen.

Jeremias halade upp fickuret ur västfickan och bad Alma ta in julskinkan direkt Alma gjorde som Jeremias önskade. Var och en fick en tallrik med en skiva av julskinkan, lite potatisgratäng och en portion med rödkål kompletterat med äppelmos och skånsk senap efter önskemål. Trots att alla var mer än tvärmätta slank den delikata anrättningen ner hos alla tre.

Nu tittade Jeremias på fickuret igen. "Han är jäkligt otålig och vill träffa ESTRELLA så snart som möjligt", viskade Everett till Sven. "Ja och kan du förstå att en så relativt kort person, som är så slank, kan sätta i sig så enormt mycket mat?" replikerade Sven. "Han

är kanske som kamelen, som passar på, när tillfälle gives, för att bättre kunna möta sämre tider", sa Everett.

Jeremias hade planerat att kunna skicka hem Alma med Glivarps Droska, innan seansen med ESTRELLA påbörjades. Han ville inte att Alma skulle få kännedom om hans planer att få hjälp med att välja en hushållerska. Alma höll ju kalas var och varannan vecka i bygden och Jeremias tyckte, att det var onödigt att få ut informationen om planerna. Nu sprack hans planering genom att Henning ringde och meddelade, att han fått en körning till BB i Simrishamn, så att han kom att bli mycket fördröjd, när det gällde hämtningen av Alma. Jeremias hade nu inget val. Han talade med Alma och föreslog, att ostbrickan, risalamaltan samt den utlovade överraskningsrätten skulle vänta en stund, medan han och pågarna med ESTRELLA skulle spela ett spel. Alma var lite skeptisk till det där med spel. Hon frågade, om det inte rörde sig om råd-

givning i ett delikat ärende med kvinnfolk inblandat. ”Jag vill gärna lyssna på seansen och jag lovar att inte avslöja något för någon.” Jeremias satt nu med skägget i brevlådan och hade bara att ge med sig.

Alma dukade ut och Everett monterade upp ESTRELLA på matbordet. Han tog sedan plats vid bordets kortända. Sven slog sig ned till vänster om honom på långsidan och tog fram manualerna i form av tre spiralblock, varav ett överlämnades till Everett. Jeremias hämtade svarsbrev ur chiffonjén och placerade framför sig, när han satte sig ned till höger om Everett på bordets långsida. Alma drog fram en stol och placerade sig så att hon fick en god överblick av situationen.

Jeremias frågade nu om inte pågarna först skulle läsa breven, så att de fick kännedom om vad de handlade om och vem som skrivit vad. "ESTRELLA behöver inte läsa dem. Hon är ett orakel och kan se och höra allt", sa Everett med ESTRELLAS röst. Både Jeremias och

Alma såg lite skeptiska ut. "Estrella behöver bara veta, vad Jeremias har för önskemål om sin nya hushållerska", inflikade nu Sven. "ESTRELLA har här i min manual ett antal frågor, som hon vill ha svar på. När hon fått tillräckligt med information, avbryter vi frågorna. ESTRELLA bearbetar informationen. Det kan ta någon minut. Sedan är hon beredd att avge sina rekommendationer."

"Kan man få veta namnet på den hon rekommenderar?" frågade Jeremias.

"Det brukar jag kunna", svarade Everett.

"Nu har jag alla frågor numrerade här i manualen", fortsatte Sven. "Nu ber jag, att Jeremias sätter igång hjulet och sedan drar i snöret så att lyckopilen faller ner." "Skall jag göra detta?" frågade Jeremias igen. "Ja", sa Sven. Jeremias drog och Sven avläste nummer 6 på hjulet och nummer 3 på pilen. Sven letade i manualen. "ESTRELLA vill veta vad Jeremias tänker om kvinnans yttre egenskaper. Lång eller kort, tjock eller smal, mörk eller

ljus etc.”

Jeremias funderade ett ögonblick: "Jag har ju alltid varit lite svag för blondiner. Emma som jag hade som fästemo, innan mor stoppade det, hade långt ljust hår och var väldigt grann. Idag färgar ju töserna håret med syster Ellas hårfärg och nu vet man ju inte om de är äkta blondiner. Därför är egentligen inte hårfärgen så viktig för mig. Jag är ju själv inte så lång till växten, så därför passar det kanske bäst med en kvinna med ungefär min längd eller något kortare, kanske mellan 160 och 165 centimeter. Jag är ju själv tämligen smärt och då passar det kanske bäst med en smärt kvinna också. Fast Emma, som var så grann, hon var lite mullig och det tyckte jag om. En lite mullig kvinna blir kanske bäst för mig."

Jeremias satt tyst ett ögonblick och sedan sa han: "Det är ju inte någon nackdel om hon dessutom skulle se bra ut."

"ESTRELLA har registrerat önskemålen", mässade Everett. "Då får Jeremias göra om

proceduren", bad Sven. Sven avläste resultatet och bläddrade i sin manual: "ESTRELLA vill nu veta om Jeremias preferenser när det gäller inre egenskaper." "Årlighet har alltid varit viktig för mig och det begär jag också av den kvinna, som jag söker", fastslog Jeremias. "Jag måste ha fullt förtroende för alla i mitt hus och tvärtom. Jag tycker också om flitiga personer, som är tåliga, när det kör ihop sig. Eftersom jag inte själv är någon muntergök, vore det trevligt med en kvinna, som är gladlynt och har lätt till skratt. Det behöver vi här på gården. Förmågan att formulera mig bra är inte min starka sida och därför ser jag gärna, att kvinnan jag söker är talför och utåtriktad. Är hon sedan duktig med penna och papper är det en extra och mycket stor fördel. Tycker hon om musik och kan stämma upp i en trudelutt så skulle jag uppskatta det."

"ESTRELLA har registrerat önskemålen", infogade Everett. Jeremias startade åter hjulet och drog i snöret. Sven bläddrade i manualen.

"ESTRELLA vill veta vad Jeremias väntar sig för hjälp av den aktuella kvinnan?"

"Jag vill först och främst komma till dukat bord med god mat. Rent och fint vill jag ha det kring mig. Såpskurade golv, rena och strukna gardiner och dukar och fritt från dammtussar. Mina kläder tvättade och strukna sätter jag också värde på."

ESTRELLA avbröt igen och aktiviteterna repeterades. Nu skulle Jeremias svara på om han ville ha hjälp med utesysslor också. "Det vore skönt, om jag fick hjälp med köksträdgården och kunde överlämna ansvaret för den. I övrigt kan det förekomma tillfällen, då man kan behöva ett handtag som när man skall montera fast duken på självbindaren. Det kan vara alla möjliga ofta oförutsedda händelser, då man behöver vara två."

ESTRELLA avbröt igen och nästa dragning på hjul och lyckopil innebar att Jeremias skulle uttrycka önskemål om den blivande hushållerskans civilstånd. Jeremias utgick från

att hon inte var gift. Frågan om änka eller frånskild eller singel krävde lite betänketid. "Får jag välja föredrar jag nog en ogift fröken med risk för att få hit en som hamnat på glasberget. Sedan vill jag inte att kvinnan skall ha några barn. Det ställer bara till problem här på gården."

ESTRELLA avbröt igen. Nästa dragning gav frågan om Jeremias syn på eventuellt äktenskap. "Det är väldigt lätt att svara på", sa Jeremias och sneglade på Alma. Han visste inte riktigt om han ville säga sanningen med Alma som lyssnare och eventuell spridare av informationen. "Mitt yttersta mål är ju, att detta skall leda till giftermål, om tycke skulle uppstå", klämde han till slut ur sig.

Alma gjorde stora ögon, när hon fick höra detta sensationella direkt från Jeremias mun. Han som ansågs som den evige ungarlen.

ESTRELLA behövde inte veta mer på denna punkt utan Jeremias fick dra fram nästa fråga. Skulle kvinnan i fråga besitta något

kapital i kontanter eller fast egendom?

"Nej, det behövs rakt inte", svarade Jeremias utan att tveka. "Jag har inga hypotekslån på gården och jag har pengar på banken både i Vallby och i Simrishamn. Om hon skulle ha något kapital är det väl inte fel, men det skall hon inte behöva röra om hon kommer hit till gården. Jag kan försörja henne både som hushållerska och eventuell hustru."

Det fanns åtskilliga frågor kvar, men ESTRELLA var nu nöjd. "Som jag nämnde tidigare behöver ESTRELLA nu någon eller några minuter för att bearbeta Jeremias önskemål", inflikade Everett och föreslog en kort paus, innan man övergick till nästa del av seansen. "Jag skall också byta skiva på hjulet." Det kom många frågor under uppehållet, men pågarna hänvisade till den kommande akten.

Efter återsamlingen inledde Sven med att meddela, att ESTRELLA nu var redo att komma med sina rekommendationer. "Jag överlämnar ordet till ESTRELLA."

"ESTRELLA har funnit sju brevsvår hittills och av dessa är fyra intressanta. Det fjärde svaret är emellertid bara att använda i nödfall, eftersom det finns för många önskemål ouppfyllda. Däremot finns det tre svar, som alla ligger väldigt nära Jeremias önskemål. Vem som döljer sig bakom dessa skall Jeremias nu själv få dra fram. Vi har bytt till ett färgskal och nu skall Jeremias dra igång hjulet och sedan dra i snöret med lyckopilen som tidigare. Sven noterar färgkombinationen och vidarebefordrar den till Everett. I sin manual hittar han motsvarande person.

"Jeremias kan sätta i gång nu för att välja tredjehandsvalet", instruerade Sven. "Jag noterar kombinationen röd och blå." Everett fångade upp koden, kikade i manualen, tog fram motsvarande papper och läste: "ESTRELLA anser, att kvinnan här passar bra in på önskemålen från Jeremias och kan med fördel kontaktas, on förstahands- och andrahandsvalen av någon anledning inte

skulle motsvara förväntningarna. Kvinnans namn är Axelina."

"Jeremias, nu är det tid för andrahandsvalet", sa Sven. Nu fick Jeremias fram färgkombinationen vit och lila. Sven läste och informerade Everett. Han letade fram morsvarande papper och läste: "ESTRELLA kan varmt rekommendera denna kvinna, som bör inbjudas till gården om förstahandsvalet skulle misslyckas. Det är en förträfflig person, som lystrar till namnet Botilla eller något liknande. Nu har Jeremias sitt öde i egna händer. Det gäller nu att dra fram kvinnan i hans liv.", sa Sven.

Det stod mycket på spel nu och Jeremias darrade lite på manschetten, när han skulle dra igång hjulet. Med viss möda genomförde han proceduren. Sven antecknade blå och gul. Everett fick informationen och plockade fram det motsvarande papper och visade upp det. ESTRELLA läste: "Jeremias du har dragit vinstlotten. Du har valt kvinnan i ditt liv. Du

har hittat kvinnan, som till 100 procent motsvarar dina förväntningar. Du skall redan i kväll skriva en inbjudan till henne att komma hit till gården så snarast möjligt. Det kommer att uppstå ömsesidigt tycke med en gång. Ni kommer att gifta er midsommarafton och leva lyckliga i alla era dagar. Hennes namn är Jakobina."

"Nu har Jeremias med lite hjälp av ESTRELLA gjort sina egna val av kvinna på gården och ESTRELLA har därmed fullgjort sitt uppdrag", avslutade Everett seansen.

"Jag kan inte tro, att detta är möjligt. Pågarna har inte läst breven och har inte ens varit i närheten av dem. Ändå kan den där ESTRELLA veta precis vad som står i breven. Ännu konstigare är, att hon vet namnen på alla tre brevsvararna. Det känns nästan otroligt. Här har jag breven och allt vad hon sa stämmer precis. Breven har jag förvarat i en låda i chiffonjén hela tiden", summerade Jeremias. "Jag fick de svar, som jag önskade

och nu hoppas jag, att pågarna kan hjälpa mig att skriva ett brev till fröken Jakobina redan i kväll."

Alma hade suttit tyst hela tiden. "Det övergår mitt förstånd, hur det hela gick till. Kan det vara tankeläsning? Å andra sidan var det ju inga vanliga skånska namn, som det handlade om. Det gör det ännu märkvärdigare. Hon vågade dessutom fastställa bröllopsdag, innan personerna ens har träffats. Det är något helt onaturligt över det hela. Nu dukar jag fram ostbrickan med ost, som mejerskan i Östra Hoby gör för eget bruk."

Everett packade ihop ESTRELLA efter väl förrättat värv och täckte över henne med fodralet. Han tog sedan plats jämte de övriga vid matbordet igen. Jeremias sken som en sol och lät sig väl smaka av osten. Han var synbarligen väldigt nöjd med dagens övningar. "Hör här", sa han mellan tuggorna, "vad fröken Jakobina skriver i sitt svarsbrev: 'Bäste herr hemmansägare, ehuru kortfattad fastnade

jag för er annons. Jag är i mina bästa år, av medellängd, ljushårig med stänk av grått och med kilona fördelade på de rätta ställena. Min uppfostran i ett hederligt och gudfruktigt hem har lärt mig att ärlighet varar längst. Jag är verbal och extrovert och har lätt för att umgås med folk av alla slag. Efter avgångsbetyg från Flickskola fick jag anställning som allt i allo hos en högreståndsfroken på en herrgård. Efter hand har jag fått stor erfarenhet av alla skiftande göromål i ett högreståndshem. Min principal har också anförtrott mig att sköta korrespondens och ekonomin på herrgården. Tid för äktenskap har jag inte fått utrymme för och jag är froken utan barn. Det innebär inte, att jag är emot äktenskap. Om rätt herre kommer i min väg är jag öppen för att träda i äkta säng. Som omväxling har jag på lediga stunder restaurerat och byggt upp herrgårdens berömda örtträdgård. Min principal avled för några veckor sedan och därför ser jag mig nu om efter ett nytt uppdrag. I testamentet efter

min principal hade hon reserverat ett generöst tilltaget kapital, som innebär en trygghet för mig. Jag tror, att mina kvalifikationer skulle komma väl till pass hos er. Därför emotser jag snarast en inbjudan till ett personligt sammanträffande, där vi kan komplettera kunskapen om varandra och kanske om personkemin också stämmer göra upp om ett framtida samarbete. Er förbundna Jakobina.' "Där ser ni", manicken och pågarna sa precis, vad hon skriver."

"Nu får Alma duka fram efterrätten", sa Jeremias. Djuren i lagården vill också ha julstämning, så jag får klä om och masa mig ut.."

Alma placerade nu en tallrik med risalamalta med varm saftsås tillagad på klarbär. Alla lät sig väl smaka. Jeremias överräckte sju tiokronorssedlar till Alma för julbordet och en femkronorssedel till droskan, som skulle köra Alma hem. Till pågarna sa han att de kunde börja skriva ett svarsbrev till fröken Jakobina. Jeremias lämnade nu rummet för att klä om till

utesysslorna.

Alma hade diskat och sorterat in sitt porslin i de för ändamålet specialgjorda korgarna, när droskan anlände. Henning kom in och hämtade korgarna ut till bilen. Alma kom in med ett stort fat med ett grytlock över. ”Jag lovade er en överraskning och här är den. Jag vet, att Sven är en gottegris och speciellt förtjust i min karamellpudding. Här lämnar jag en sådan avsedd för åtta personer och jag hoppas, att det skall smaka. Den här dagen har varit oerhört spännande. Jag har förstahandsinformation om Jeremias kvinnoplaner. De skall bli intressanta att följa. Sedan har jag hört många rykten om er som äktenskapsmäklare och nu har jag med egna ögon sett att ni rör er med övernaturliga fenomen.”

Sven tackade på pågarnas vägnar för det delikata julbordet och speciellt för den sista överraskningsrätten.

Jeremias återkom efter att ha skapat julstämning hos djuren till synes lika uppspelt

och förnöjd. Pågarna hade sparat en rejäl portion av karamellpuddingen till Jeremias, men han tyckte, att de hade förtjänat att äta den också. "Hur långt har ni kommit pågar med brevet?" Everetts handstil var av typen kråkfötter, så Sven fick föra pennan.

"Bästa fröken Jakobina."

Försynen har varit mig nådig, när den såg till att min lilla annons kom under ögonen på fröken Jakobina. Ännu mer är jag tacksam för att fröken Jakobina sträckte sig till att besvara den med ett så uttömmande och välformulerat svar. När jag läst brevet blev jag alldeles varm inombords och sträckte mig efter en penna för att få iväg ett svar med vändande post. Min omedelbara tanke var, att jag måste få sammanträffa med denna kvinna snarast och visa upp min gård. Samtidigt blev jag klar över att jag måste värva denna kvinna till min gård. Jag inbjuder härmed fröken Jakobina till ett sammanträffande på min gård

snarast. Bästa sättet att komma hit är att använda sig av Statens Järnvägar. Första etappen går till Malmö, där man byter till Simrishamnsbanan. Avstigningsstationen Ö Tommarp är den näst sista hållplatsen före Simrishamn. Jag bifogar sedlar för att täcka utgifterna i samband med resan. Fröken Jakobina låt mig snarast få veta dag och tid för ankomsten till Ö Tommarp. Jag kommer att vänta vid stationen med min bästa åkvagn och ser med stor förväntan fram emot vårt första möte. Väl hemma på gården väntar en välkomstsupé, så att vi under trevliga former kan samspråka om möjligheterna till en framtid tillammans här på gården. Jag vill redan nu förutskicka, att den som levt som herrskapsfröken på en herrgård inte kan känna sig tillfreds med standarden på gårdens bostadshus. Min mor kom till gården för femtio år sedan som hushållerska och hennes första uppgift blev att planera och låta genomföra en totalrenovering och moder-

nisering av bostaden. Jag har många gånger försökt få henne att gå med på att göra en del förbättringar, men det har varit tvärstopp så länge hon levde. Efter hennes död har jag redan vidtalat alla aktuella hantverkare, men jag har hittills saknat den kvinna, som skall ta hand om moderniseringen. Min förhoppning är, att det skall bli fröken Jakobina, som kommer att hålla i den taktpinnen.

Med förhoppning om ett snart sammanträffande er förbundne...

"Ni skriver ju som en präst", sa Jeremias när han hört Everett läsa upp det. "Kan Sven renskriva det med bläck, så att jag kan få iväg det i morgon med posten?" "Det går bra", svarade Sven och satte igång direkt. Jeremias gick bort till chiffonjén och smusslade med något. När Sven var färdig, tackade Jeremias för all hjälp och lämnade över tjugofem kronor till var och en av pågarna. De tackade artigt för en trevlig dag och stoppade nöjda ner pengar-

na i sina tomma plånböcker. "Det har varit en på alla sätt givande dag", sammanfattade de båda, när de cyklade hem till Lunnamöllan.

Everett och Sven hade nu studierna att tänka på, men de fick höra att det kommit en parant dam till Jeremias gård och att hon ledde en totalrenovering av bostadshuset med plats för alla moderna bekvämligheter. I mars träffade Everett på paret på Apoteket i Borrby och han beskrev kvinnan för Sven som en pangbrud. I mitten av maj hade Sven stannat till hos Otto A Olssons diversehandel i Vallby by för att uträtta några ärenden. När Sven tittade ut genom fönstret såg han ett hästvagns-ekipage stanna till utanför. Mannen hoppade av och hjälpte artigt kvinnan att stiga av. Sven såg nu, att det var Jeremias. Den mycket eleganta kvinnan klev in i butiken och berättade högljutt, att hon och Jeremias varit hos prästen Curt Wallin och tagit ut lysning. Hon nämnde också, att bröllopet skulle äga rum Midsommarafton med middag efteråt på Hammenhögs

Gästgivargård. Ekipaget försvann, innan Sven hann ut.

Svens föräldrar hade varit på en middagsbjudning tillsammans med Jeremias och Jakobina. De hade bara gott till övers för Jakobina. Vid jultiden hade Jeremias kontaktat Svens far och bett honom se till att Sven och Everett följdes åt på juldagen för att äta julbord hemma hos Jeremias och Jakobina. Hon ville gärna träffa pågarna, eftersom Jeremias berättat så mycket om deras hjälp vid valet av kvinna. Pågarna hade en verkligt trevlig dag med Jakobinas julmat väl i klass med Almas föregående år. Jeremias nya fru gjorde ett mycket gott intryck på pågarna. Hon ställde en lång rad frågor om hur de burit sig åt för att inte bara veta namnet på avsändaren utan även kunde känna till innehållet i brevet. "Och hur i Herrans namn, kunde ni veta att vi skulle gifta oss midsommarafton innan vi ens hade träffats". "Outgrundliga äro Herrans vägar", svarade Sven och såg lika oskyldig ut

som Everett. "Jag får väl låta mig nöja med svaren, men jag vill i alla fall tacka er för att ni bidragit till, att jag nu sitter här lyckligt gift med Jeremias." Everett knuffade på Sven: "Glöm inte medlemsavgiften till RLF."

Så slutade historien om Jeremias och Jakobina i dur.